

og alle andre, som har talt om denne Paragraf, mente, at det var tvivlsomt, om den vilde gøre Nytte. Det er stærkt hævdet fra vor Side, og det har ikke kunnet imødegaaes, at den gør Arbejdsløshedskasserne betydelig Skade, hvis den bliver staaende. Det har været Arbejdsløshedskassernes Styrke, at de har delt Landet paa langs og efter Fag; det, man gør her, er, at man deler Landet paa tværs i Stumper af Fag, eller man sætter forskellige Fag sammen, man skærer Arbejdsløshedskasserne over, man hindrer det Samarbejde, som lettest opstaar indenfor samme Fag.

Vi har ligesom vore Partifæller i Folketinget anmodet om, at Regelen om Kommunitilskuddene dog maatte faa den gamle Form, saa at det blev en Trediedel af det modtagne Kontingent i Stedet for, som det her er foreslaaet, en Femtedel af den udbetalte Understøttelse. Der har ikke kunnet anføres et eneste sagligt Argument herfor; derimod har der været anført meget stærke Grunde for at blive staaende ved det gamle, idet det er uretfærdigt at udligne paa Kommunerne paa den foreslaaede Maade, da de Kommuner, som har en stor Arbejderbefolkning, kommer til at lide mest derved. Det har været blandt de Ting, man har været enig om i Udvalget, men den Imødekommenhed, man har talt saa stærkt om, har ikke strakt sig saa langt, at man paa dette Punkt har kunnet sætte noget ind i Lovforslaget, som man dog indrømmede var rigtig. Naar Arbejderne ikke vilde tage det, de Herrer bød os, skulde de straffes med en Bestemmelse som denne og de andre.

Jeg har lyst efter den ærede Ordførers (Stensballe) Forklaring til § 20. Jeg ventter, men jeg ved, jeg kommer til at vente for-gæves.

Til § 23 har vi stillet et Ændringsfor-slag om Kontrollkort, og det hænger sammen med, at vi altid har hævdet, at al den Kontrol, det offentlige vil foretage, skal Arbejdsløshedskasserne aldrig modsætte sig. Derfor har vi foreslaaet en Ændring i § 23, hvorefter der indføres et af Arbejdsdirektøren approberet Kort, som angiver, hvilken Dag vedkommende har meldt sig, og saa længe Medlemmet er arbejdsløs, maa han hver Kontroltag møde paa Kontrolstedet og faa Kortet paategnet. Hvor-

ledes har den ærede Ordfører tænkt sig, at en Mand skulde kunne unddrage sig dette? Ja, det kan han gøre, men saa faar han ingen Understøttelse. Undlades dette, bortfalder Understøttelsen for Dagene fra den sidst kontrolerede Dato til den Dag, Medlemmet atter melder sig. Naar Arbejde erholdes, skal Kortet afgives paa Arbejdsløshedskassens Kontor med Angivelse af, hvor og naar Arbejdet paabegyndes. Det er ogsaa forudsat, at man kan indkalde til Kontrol to Gange om Dagen. Tror det ærede Medlem virkelig, at en Mand kan have det Humør, at han gaar hen og arbejder, medens han møder til Kontrol en eller endogsaa to Gange om Dagen? Det kan ske i et enkelt Tilfælde, men at udføre et Arbejde, som giver Fortjeneste, paa den Maade, er saare vanskeligt. For Resten kommer Politiet, ikke det, som lønnes af Kommunen og Staten, men det, som Arbejdsløshedskasserne selv er, og det er et godt Politie, det skal nok passe paa.

Der næst kommer vi til den mærkværdige Bestemmelse om de Bidrag, Arbejdsgiverne skal betale. Jeg gør straks den Bemærkning, at vi fra vor Side har slet ikke villet blande os i Spørgsmaalet om de Bidrag, der skal betales af Arbejdsgiverne. Vor Mening er principielt den, at det er urigtigt og irrationelt at drage bestemte Klasser af Befolkningen ind til at yde almindelige Ydelser. Understøttelse til arbejdsløse eller Indskud af Penge til en Nødhjælpfond, for hvis Midler der kan udføres Arbejder, er ikke noget, der spæcielt skal interessere Arbejdsgiverne, eller er Pligt, der skal paahvile Arbejdsgiverne; det er en Samfundssag. Derfor skulde hverken Arbejdsgivere eller Arbejdere drages ind blandt dem, som skal betale dertil. Men Regeringen har jo foreslaaet det. Det ærede 12te Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) har stillet nogle Ændringsforslag herom; de indeholder nogle Afvigelser fra den almindelige Opfattelse, men ellers er vistnok Opfattelsen blandt Arbejdsgiverne almindeligt den, at nu maa vi tage den Bestemmelse. De har dog naturligvis villet gøre sig betalt paa anden Maade, og det synes at være lykkedes temmelig godt. „Noget maa vi da have“, var der en Arbejdsgiver i Folketinget, der sagde, nemlig Kortene. Der findes i § 29 den Bestem-